

Pravljica o rdeči roži.

Spisala Dušana.

a pragu svoje kočje je sedela stara Liza in jela pripovedovati vaškim otrokom:

Bil je to krasen vrt, tam v oni daljni deželi ... Cvetele so lepe cvetke, tako lepe, da jim gotovo ni bilo nikjer enakih.

Vitke, blede narcise poleg dehtečih hiacintov, bahati mak poleg ponižne vijolice. In kakor velike zvezde na sinjem nebu so se svetile lepe širokocvetne astre vseh barv. A najkrasnejše izmed vseh cvetic so bile one rože, da, tiste bele krasne rože. Take čiste bele barve še ni videlo človeško oko. Bele lilije so se sklonile ob pogledu na bele rože. Snežene astre so se upognile, ugledavši čiste rože. In še celo srebrnočisti oblaček na nebu je hitel hitro, hitro mimo vrta, ker ni mogel trpeti, da bi imel še kdo čistejšo barvo, kakor jo ima on.

In rasle so tam na vrtu te bele rože in šepetale. Svetile so se v blesteči belini ob solčnem vzhodu in zahodu in čez dan so odpirale cvetove pisanim metuljem. Radi so poletavali metulji v te čaše in napojili so se sladkega, omamljivega vonja. Strepotali so s prozornimi krilci in drhteli radosti. In še vsepolno drugih metuljkov je prišlo.

In glejte, otroci, nihče se ni upal odtrgati teh belih cvetov. Kakor hitro se je bližala človeška roka tem cvetom, tedaj pa so jeli drhteti blede lističi in se trestiti, da je človek nehote umaknil roko in odšel.

In tako je prišlo, da so leto za letom rasle tiste bele vrtnice, in nihče jih ni nikoli potrgal. Vse cvetke na vrtu, še celo bahati mak, so jo pripoznali za kraljico vseh cvetic.

Neki dan so posebno dehteli cveti bele rože. Tresli so se v vetru.

Pa je prišel deček na vrt, se divil vsem cvetkam in prišel do bele rože. Iztegnil je roko in — odtrgal je belo rožo ...

Tedaj pa se je zgodilo veliko čudo.

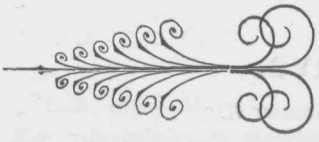
Neusmiljen je bil deček in je trgal lističe roži. A hipoma ni imel v roki več belega cveta, ampak krvavordeč cvet.

Zabolelo je belo rožo, ko ji je deček trgal lističe, in kri ji je tekla iz rane in je pordečila vse liste. In ves grm belih rož je postal rdeč. Vsi cveti so dobili temnordeče, krvavordeče žametaste lističe. Zakaj glejte, otroci, tudi cvetke čutijo. Nikoli in nikdar jim ne trgajte lističev. Trepetajo v vaših rokah in se tresejo bolečine.

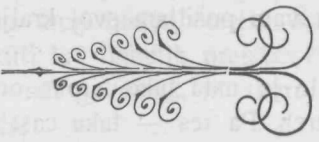
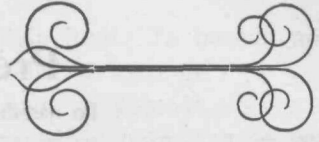
In od tistega časa so rasle na onem mestu rdeče rože z žametastimi cvetovi. Povešale so svoje cvete in žalovale za belimi listi ...

Vstala je stara Liza, in otroci so molče odšli po vasi.

Ljubi
igračici

Ljubi
mačici

